

Tô Oản Thầm Mến!

Contents

Tô Oản Thầm Mến!	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	6

Tô Oản Thầm Mến!

Giới thiệu

Nguồn Convert: Rich92 – Tàng thư việnEditor: Phiêu MiểuCô thầm mến một người...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/to-oan-tham-men>

1. Chương 1

Lớp 12 vào buổi tối một tuần nào đó ...

Cuối cùng Tô Oản không đành chỉ được trong lòng rung động, cô thổ lộ với hắn, ở trong điện thoại. Cô nói “Tớ tớ tớ tớ tớ...”

Bên kia điện thoại không hé răng.

Rốt cuộc Tô Oản đem đầu lưỡi đẩy ra rõ ràng “Tớ thích cậu” Nói xong, chính cô lại giống như một người được nghe người khác thổ lộ, mắt trừng lớn, đỏ mặt cũng không nghe bên kia lên tiếng trả lời, tay chân luống cuống cúp điện thoại, sau đó nhìn chằm chằm di động, thở giống như sắp chết.

Cô nói ra.

Cô thổ lộ thầm mến Lịch Thừa Nhiên 3 năm.

Tô Oản túm tóc mình, nghiêng rằng nghiêng lợi nói “Vì sao mình phải gác điện thoại chứ, vì sao mình phải gác điện thoại chứ, hu hu mình cái ngu xuẩn!” Không phải cô... còn không nghe được câu trả lời sao. Đều cố lấy dũng khí bước ra bước đầu tiên, làm sao sẽ không đi hết tiếp theo chứ, giống như một người lính ra sân đánh trận, thả một cái pháo liên vút vũ khí áo giáp chạy...

Giống bộ dáng gì nữa!

Tô Oản trần trọc cả đêm, ngày hôm sau chống đôi mắt đen liên đi học.

Đường đi học của cô cùng Lịch Thừa Nhiên giống nhau, đường đi cách cửa trường học chừng 100 mét, Tô Oản thấy Lịch Thừa Nhiên, hắn đang mua bánh bao ăn sáng ở cửa tiệm. Đầu Tô Oản cúi cả đêm lập tức liền tỉnh thần, nhưng cả người lại giống như bị cố định vậy. Không nhúc nhích được.

Lịch Thừa Nhiên cầm bánh bao quay đầu một cái, bốn mắt liền gặp nhau.

Giống như nguyên rửa cố định bị giải khai, Tô Oản cúi đầu xuống, đỏ mặt giống như chạy nước rút 100 mét chạy vào cửa trường học, cũng không liếc mắt nhìn hắn một cái.

Nhưng cuối cùng... Bọn họ chính là cùng học một lớp a, sớm hay muộn cũng phải gặp.

Tô Oản đem chuyện mình thổ lộ nói cho bạn thân Vương Hân của mình, Vương Hân kinh ngạc nhìn cô “Cậu điên rồi sao, là lớp 12 a”

Tô Oản cũng hiểu được rất áy náy “Tớ chính là không nhận được, cậu nói...Cậu nói nếu như tớ quấy rầy tâm tình của hắn, quấy rầy hắn học tập thì làm sao bây giờ a...”

Vương Hân nghiêng đầu nhìn nhìn Lịch Thừa Nhiên đang đưa lưng ở phía trước, Tô Oản cũng nghiêng đầu nhìn, sau đó có chút tủi thân “Nhưng mà hắn hình như... không có cảm giác bị quấy rầy gì a”

Vương Hân vỗ vỗ ngực “Tan học tớ đi hỏi kết quả giúp cậu”

Kết quả hỏi xong, Lịch Thừa Nhiên nói “Ở trường học khó mà nói, buổi tối tớ gọi điện thoại cho cậu ấy”

Tô Oản nghe xong vừa kích động lại khẩn trương “Hắn nói muốn gọi điện thoại cho tớ? Thật sự? Lúc nào a?”

“Cậu cứ gấp như vậy, liền bây giờ đi hỏi hắn”

“...” Tô Oản cúi đầu “Hôm qua tớ cũng không có triển vọng cúp điện thoại, nào có cái gan chó ở trước mặt hỏi hắn...” Suy nghĩ một chút, cô lại nắm chặt bút trong tay đâm vào trên sách bài tập “Thật ra thì tớ đại khái có thể tưởng tượng ra được, hắn là muốn cự tuyệt tớ” Dù sao cô lớn lên lại không xinh đẹp, thành tích cũng không được tốt lắm, lúc này lớp 12, người nào thích chấp nhận người khác thổ lộ chứ.

Vương Hân vỗ vỗ lưng cô, không nói nữa.

Đêm hôm đó, Tô Oản không yên lòng làm bài tập, ôm điện thoại di động ở trên giường lăn qua lộn lại nhìn, 10 giờ, không điện thoại, 11 giờ, không điện thoại, 1 giờ sáng không điện thoại, đến 3 giờ...

2. Chương 2

Còn không có điện thoại...

Tô Oản cảm thấy, có lẽ Lịch Thừa Nhiên sẽ không gọi điện thoại lại đây.

Nhưng mà cô vẫn chưa từ bỏ ý định, nạp đầy pin điện thoại, như cũ lăn qua lộn lại nhìn...

Làm sao lại không gọi điện thoại chứ. Không phải nói sẽ gọi điện thoại cho cô sao, không phải nói, trả lời cho cô sao...

Tô Oản rất tủi thân, lại sưng mắt đi học.

Hôm nay trên đường không gặp được Lịch Thừa Nhiên, bởi vì cô đến muộn, lúc đó đi vào phòng học, toàn bộ mọi người trong phòng học đang nói chào buổi sáng, giáo viên đang im lặng tiêu sái đi qua bàn học, thấy Tô Oản tiến vào, giáo viên khoát tay áo.

Quy củ cũ, đứng phạt cửa.

Tô Oản ngoan ngoãn đi đứng ở cửa, vẫn cúi đầu, cũng không nhìn ai.

Đến khi phòng học vào tiết 1, vẫn là ủ rũ cúi đầu như cũ, giống như con chó nhỏ bị đánh trúng. Vương Hân ở bên cạnh nhỏ giọng hỏi cô “Bị cự tuyệt sao?”

Không ai hỏi thì khá tốt, có người lại quan tâm liền thôi, Tô Oản mở miệng chính là một cổ họng khóc nức nở “Hắn không gọi điện cho tớ”

Vương Hân ngẩn ngơ “Tan học tớ giúp cậu đến hỏi hắn.

Tô Oản ra sức gật đầu.

Có lẽ tuổi này đều là như vậy, nhát gan da mặt mỏng, chuyện lớn một chút có thể chảy chút nước mắt, có chuyện cũng không dám nói thẳng, không phải là khiến người ở giữa cực kỳ mệt mỏi chạy hai đầu.

Vương Hân hỏi trở về, ngơ ngác nhìn Tô Oản “Xong rồi, đều trách tớ, là tớ làm hỏng mà”

Tô Oản cũng sững sờ “Làm sao?”

“Ngày hôm qua đi...” Vương Hân vò đầu “Ngày hôm quay cậu nói cậu biết có thể hắn sẽ cự tuyệt cậu, lúc tan học tớ liền vô tình gặp được hắn, đã nói một câu, trong lòng Tô Oản đều hiểu được, tớ vừa hỏi hắn, vì sao ngày hôm qua không gọi điện cho cậu, hắn nói, nếu cậu ấy đều hiểu được, tớ đây cũng không cần phải nói với cậu ấy”

Tô Oản nghe nói như thế, biểu tình không chớp mắt một cái “Tớ đây biết...” Cô mang theo khóc nức nở “Tớ đây biết cũng là tự mình tớ biết a, tớ đoán, làm sao hắn có thể sẽ không nói với tớ chứ, liền... cũng không gọi điện thoại, tốt xấu hắn cũng phải gọi điện thoại tới nói cho tớ biết một tiếng hắn không muốn gọi điện thoại cho tớ a!”

Vương Hân lau mồ hôi “Cậu biết mình đang nói cái gì sao...”

Tô Oản rất tủi thân, Vương Hân khuyên “Vậy nếu cậu không hiểu liền tự mình đi tìm Lịch Thừa Nhiên nói, dù sao hắn cũng ở chỗ này, chạy cũng không được”

“Hắn đều cự tuyệt tớ, tớ còn nói cái gì a”

Tô Oản nằm ở trên bàn “Tớ làm bài tập”

Thầm mèn thất bại, tinh thần Tô Oản sa sút một trận, nhưng rất nhanh đã bị dòng thác bài tập bao phủ, cuộc thi cuộc thi cuộc thi, không đến cuộc thi vẫn duy trì liên tục đến tốt nghiệp cấp III.

Đêm hôm đó thi xong, cả lớp mọi người đều uống rượu.

Tô Oản ôm Vương Hân khóc “Về sau không thấy được cậu, về sau không thấy được cậu”

Vương Hân cũng ôm Tô Oản khóc “Tớ sẽ nhớ kỹ cậu, tớ sẽ vẫn nhớ kỹ cậu” Rất khó chịu giống như sinh lý tử biệt, nhưng kỳ thật, nhà hai người lại cách khoảng ba trạm dừng chân...

Tối hôm đó Lịch Thừa Nhiên ngồi ở trong góc cùng các anh em của hắn uống rượu, Tô Oản cùng Vương Hân khóc một hồi, cô ngồi ở góc nhìn Lịch Thừa Nhiên uống rượu, Lịch Thừa Nhiên uống một chén, cô cũng uống một chén, Lịch Thừa Nhiên dừng lại, cô cũng dừng lại, Lịch Thừa Nhiên cười cô liền cười, Lịch Thừa Nhiên xúc động tạm biệt, cô cũng nhủu mày theo...

Cô bị cự tuyệt, nhưng mà khi nói tạm biệt, cô cũng chưa từng hiểu rõ như vậy, mình vẫn còn thích hắn, vẫn còn ... Chỉ có thể yên lặng thích hắn. Lịch Thừa Nhiên rất tốt, cô cảm thấy mình, có lẽ là không theo đuổi được hắn.

Uống rượu nhiều, Tô Oản có chút say.

3. Chương 3

Cô cảm thấy, sau tối hôm nay, có lẽ đời này cô cũng sẽ không còn được gặp lại Lịch Thừa Nhiên.

Hai giờ sáng, mọi người từ KTV đi ra, Tô Oản cũng không quản Vương Hân, cô liền yên lặng đi theo sau lưng Lịch Thừa Nhiên, đi theo hần và các anh em kia của hần. Đi khoảng hai con đường. Vẫn là bạn học say khướt bên cạnh Lịch Thừa Nhiên nhìn cô một cái “Tô Oản a!”

Đoàn người đều dừng bước, quay đầu. Bọn họ là ban khoa Lý, nam so với nữ nhiều, trong đó có một nam sinh liền hỏi “Không phải mới vừa chỉ định người đưa cậu về nhà sao? Sao lại đi theo đến đây?”

Tô Oản cũng không nói gì, đi về phía trước vài bước, kéo quần áo Lịch Thừa Nhiên, nước mắt ào ào chảy xuống.

Nam sinh ở đây đều uống đến say khướt, nhưng cũng đang còn lý trí, nhìn Tô Oản lại nhìn Lịch Thừa Nhiên, sau đó hai mặt nhìn nhau.

Tô Oản cũng không nói, lại kéo quần áo Lịch Thừa Nhiên khóc, im hơi lặng tiếng, nước mắt hạt châu rơi như trời mưa.

Trường hợp cứ yên lặng như vậy một hồi, cuối cùng là Lịch Thừa Nhiên kéo tay cô, nắm ở trong lòng bàn tay “Đi thôi” Hần nói “Tớ mang cậu về nhà”

Tô Oản cũng không lên tiếng trả lời, lại không ngừng rơi nước mắt.

Cho đến khi Lịch Thừa Nhiên đưa cô đến dưới lầu tiểu khu, Tô Oản khóc sưng gương mặt lên, tội nghiệp nhìn hần “Về sau, về sau sẽ không còn được gặp lại cậu có phải hay không?”

Lịch Thừa Nhiên không trả lời cô. Chính là móc cái khăn giấy trong túi ra đem cho cô dùng “Đến nhà cậu” Sau đó nhìn Tô Oản dùng một cái khăn giấy bóp cái mũi, khó thở đi vào hành lang, ngồi vào thang máy.

Làm sao có thể khóc như vậy chứ...

Lịch Thừa Nhiên ném xuống cái bao khăn giấy trống trơn, nhìn lên trên lầu, lầu 18, gian phòng đang sáng thuộc về Tô Oản kia. Sau đó hần mới rời đi.

Tô Oản thật là cảm thấy, cô cùng Lịch Thừa Nhiên sẽ không còn được gặp lại.

Cho đến khi giấy báo trúng tuyển Đại học gửi tới, Vương Hân kích động gọi điện thoại nói cho cô. Cô ấy thi đậu đại học X, Lịch Thừa Nhiên cũng đi đại học X, mà chính Tô Oản... cũng ở đại học X.

Lúc đầu nói sẽ không còn được gặp lại, nháy mắt liền biến thành như một chuyện hoang đường, nhẹ nhàng thổi đã không thấy tăm hơi.

Thi đậu đại học X, người trong nhà thật cao hứng, Tô Oản cầu xin chuyện 3 năm mà vẫn không được, để cho cô đi học Taekwondo.

Tô Oản muốn học Taekwondo, không vì cái gì khác, chỉ vì Lịch Thừa Nhiên cũng đang học Taekwondo.

Cuối cùng nguyện vọng của cô cũng được đền bù, chẳng qua Lịch Thừa Nhiên ở lớp cấp cao, cô... ở lớp sơ cấp.

4. Chương 4

Đeo đai trắng cùng chạy với một đám học sinh trung học, Tô Oản cảm thấy mình già đi. Một ngày luyện xong, cô cảm thấy mình đã muốn mệt đến gãy xương, nhưng lúc đi ra lớp học võ, trùng hợp gặp được Lịch Thừa Nhiên từ lớp cấp cao đi ra.

Lịch Thừa Nhiên thấy cô, giật mình. Lập tức hai má Tô Oản liền đỏ “Chào... Thật khéo a. Cậu cũng học ở đây a”

Lịch Thừa Nhiên học ở trong này, đó là chuyện mỗi người ở trung học đều biết...

Nhưng cuối cùng Lịch Thừa Nhiên cũng không dám thủng lỗ nói dối của cô, gật gật đầu “Giờ học của cậu xong rồi sao? Cùng nhau trở về đi”

Tô Oản ngẩn ngơ “A, a... Ủ, tốt” Trong lòng cô đều phải nở ra hoa nói.

Nhà cô và nhà hấn cùng đường, trước kia cũng có lúc cùng nhau ngồi xe buýt về nhà, chính là rất ít khi giống như bây giờ, toàn bộ trên xe liền chỉ có hai người bọn họ, bọn họ cùng ngồi một chỗ, Tô Oản hầu như nghe được nhịp tim của mình.

Thật ra thì vào lúc ban đêm trên xe buýt cũng không nói cái gì. Tô Oản vẫn còn cúi đầu, đến nhìn cũng không dám nhìn Lịch Thừa Nhiên mấy lần.

Đến lúc trở về nhà, cô lại lấy quyển nhật ký của mình ra, bởi vì rất kích động, một chữ cũng chưa viết ra được, ngược lại ở trên vở vẽ hai đứa trẻ, một người là cô, một người là Lịch Thừa Nhiên. Bọn họ ngồi sánh đôi, Lịch Thừa Nhiên nhìn ngoài cửa sổ, cô xem đầu gối mình.

Cho dù nhìn không giống hai người. Tô Oản lại cảm thấy từ trong tim thiêu ra một cỗ máu nóng rực, ầm ầm đến toàn thân.

Cô và hấn cùng nhau ngồi xe buýt a.

Cánh tay đều nắm cùng nhau.

Cánh tay đều lần lượt.

Tô Oản che mặt, ở trên giường cao hứng lẫn lộn.

Về sau huấn luyện, mỗi lần lúc Tô Oản đi ngang qua cửa lớp cấp cao, lưng đều thẳng thẩn, giống như được đi thăm dò, xử lý thật tốt, chậm rãi đi tới, tiện đường hướng vào trong cửa nhìn liếc mắt một cái, nếu như có thể nhìn lên được thân ảnh của Lịch Thừa Nhiên, cô có thể cao hứng nửa ngày.

Cái gì là vừa gặp quân tử, nói hồ không vui? Đây cũng là vừa gặp quân tử, nói hồ không vui.

Lại sau đó, Tô Oản bắt đầu không thỏa mãn chỉ là ở lớp học võ thấy Lịch Thừa Nhiên. Có lần cùng nhau về nhà, Tô Oản thấy trong tay Lịch Thừa Nhiên xách hai cái bao cát, hỏi hấn làm gì.

Lịch Thừa Nhiên đáp “Vật đeo tăng sức nặng dùng huấn luyện. Luyện sức lực”

Mắt Tô Oản sáng rực lên một chút “Có thể cho tớ mượn luyện vài ngày sao?”

Lịch Thừa Nhiên quay đầu nhìn cô. Đèn xe ngoài cửa sổ xẹt qua, ở trên mặt hai người trượt ra loang lổ ánh sáng.

“Cho cậu đi” Hấn đem bao cát cho Tô Oản.

Tô Oản vừa tiếp nhận bao cát liền khở ra mặt... Thật, thật là nặng a...

Nặng như vậy, cô luyện cái gì luyện a! Cô giương mắt nhìn Lịch Thừa Nhiên, Lịch Thừa Nhiên đã nhìn về phía ngoài cửa sổ. Lúc xuống xe Tô Oản không thể làm gì khác hơn, đem hai cái bao cát khiêng về nhà.

Làm sao cô thật sự đem bao cát đến luyện sức lực. Cô không phải là muốn một mượn cái gì đó của hấn, sau đó tìm cơ hội trả lại cho hấn thôi.

Còn bao cát ngày đó, Tô Oản lại gây họa, cô gọi di động của Lịch Thừa Nhiên, Lịch Thừa Nhiên không nhận, Tô Oản nghĩ hôm nay không huấn luyện Taekwondo, có lẽ là hấn ở trong nhà đi, vì thế gọi đến điện thoại trong nhà hấn, thế nào cũng không nghĩ là mẹ Lịch Thừa Nhiên nhận điện thoại. Tô Oản muốn nói trả đồ cho Lịch Thừa Nhiên. Mẹ hấn cũng rất hoang mang “Không phải Thừa Nhiên đi tập Taekwondo sao?”

Lúc đó đầu óc Tô Oản vừa kéo, theo bản năng liền mở miệng “Không a, hôm nay lớp tập võ không có tiết a”

Nói ra miệng, cô liền cảm thấy không xong, nhưng nói ra như nước hắt ra ngoài, sao có thể thu về.

Lịch mẹ cúp điện thoại.

Tô Oản buồn một buổi chiều.

5. Chương 5

Đến tối, Lịch Thừa Nhiên lại gọi điện thoại làm cho cô đem bao cát cầm trả lại cho hắn...

Tô Oản xám xịt mang theo bao cát đi, liếc nhìn Lịch Thừa Nhiên, co rúm lại đem bao cát đưa cho hắn “Buổi chiều hôm nay...”

“Buổi chiều tớ cùng bọn A Mao ở bên ngoài chơi”

A Mao là bạn học thời trung học của bọn họ, bình thường vài người bọn họ đều là ở Internet chơi trò chơi.

Tô Oản biết mình gây họa, nhỏ giọng hỏi hắn “Thật xin lỗi a... Đều là tớ nói lộ hết... Cậu không bị đánh chứ?”

Lịch Thừa Nhiên nhìn cô một cái, tiếp nhận bao cát, lại bỗng nhiên nâng tay lên, lần đầu tiên xoa xoa đầu cô, đem một đầu tóc của cô xoa thành loạn như ổ gà, sau đó hắn ghét bỏ cô nói “Ngu xuẩn chết”

Nói xong, hắn xoay người bước đi, rất giống như vừa rồi không có bắt nạt cô.

“A! Cậu!” Tô Oản theo bản năng tức giận, nhưng chờ Lịch Thừa Nhiên đi xa, cô lại vuốt đầu mình, cảm lấy tóc mình, bật cười giống như con ngốc, Tô Oản cảm thấy mình... có lẽ là không cứu được.

Mấy ngày kế tiếp, mỗi buổi tối huấn luyện xong, Tô Oản ra khỏi lớp tập võ đều có thể thấy Lịch Thừa Nhiên ở bên ngoài. Ngay từ đầu cô cảm thấy là vô tình, nhưng sau lại, cảm giác Lịch Thừa Nhiên đang “chờ” cô lại càng ngày càng rõ ràng.

Mặc dù buổi tối lớp cấp cao không có tiết, lúc cô tan học Lịch Thừa Nhiên đã ở cửa chờ cô. Cùng cô ngồi xe, cùng nhau về nhà.

Cuối cùng Tô Oản đã nhận ra quan hệ giữa cô và Lịch Thừa Nhiên ở cái mùa hè này, trở nên có chút... tiến triển?

Ở một buổi tối, trên đường về nhà, Tô Oản suy nghĩ rõ thật lâu, cuối cùng thì cô lấy dũng khí “Lịch, Lịch, Lịch...”

Lịch Thừa Nhiên quay đầu nhìn cô.

Lập tức mặt Tô Oản liền sung huyết, đợi thật lâu, câu tiếp theo cô cũng không nói ra, Lịch Thừa nhiên lại quay đầu đi về phía trước, Tô Oản nóng nảy “Lịch Thừa Nhiên a...”

“Ừ”

“Cậu... Vì sao mấy ngày nay cậu đều ở đây chờ... chờ tớ về nhà a?”

Lịch Thừa Nhiên không lên tiếng trả lời, xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này Tô Oản cũng bắt chập thẹn thùng, vội vàng nhấc chân đuổi kịp “Lịch Thừa Nhiên... Lịch Thừa Nhiên a!” Dưới tình thế cấp bách cô liền kéo lấy quần áo Lịch Thừa Nhiên. Sau đó giật mình ý thức được mình đã làm gì, cô lại liên tục không ngừng buông tay, sau khi buông lại không cam lòng, vẫn là vội vàng nắm lấy.

Giống như cô hơn nửa năm qua, nắm một cái lại sợ hãi, buông một cái lại không tha.

Rốt cuộc Lịch Thừa Nhiên quay đầu nhìn cô.

Tô Oản cúi đầu, còn đang do dự nắm hay buông thì một bàn tay khác đã đem tay cô cầm.

“Cậu hỏi thẳng như vậy, không sợ người bị hỏi xấu hổ sao?” Hắn nói, bộ dáng lại không có nửa điểm xấu hổ, ngược lại biến thành Tô Oản sững sốt một chút, lại giống như không nghe hiểu hắn nói “Hơn nữa, hành động rõ ràng như vậy, cậu cần người ta nói ra mới hiểu được sao?”

Hiểu được? Cô chính là bởi vì không hiểu mới hỏi a...

Lịch Thừa Nhiên lé mắt nhìn vô “Ngu chết” Nói xong hấn lại đứng đần lên “Ô Oản. Cậu còn nhớ rõ có một lần cậu gọi điện nói với tớ cậu thích tớ không?”

Cô nhớ rõ a, cô còn nhớ rất rõ. Cái thổ lộ liền cái cự tuyệt chính thức đều không có. Làm sao có thể không nhớ.

“Cậu nói cái thổ lộ kia còn đang kì bảo đảm chất lượng chứ?”

“Thổ lộ coi như kì bảo đảm chất lượng?”

“Vẫn còn ở đi?”

Tô Oản lại không ngốc, vội vàng đỏ mặt lên nói “Ồ khắp nơi”

Sau đó Lịch Thừa Nhiên lấy điện thoại ra, chỉ chốc lát điện thoại Tô Oản vang lên, là Lịch Thừa Nhiên gọi tới, Tô Oản ngơ ngác nhận điện thoại, nghe được đầu điện thoại bên kia cùng Lịch Thừa Nhiên trước mắt cùng nói ra “Ô Oản, tớ cũng vậy”

Bỗng chốc Tô Oản khóc lên “Này cái gì... Sao hôm nay mới trả lời a, làm sao hôm nay cậu mới trả lời a...”

Lịch Thừa Nhiên ngẩng đầu nhìn trời “Tớ nói buổi tối gọi điện thoại trả lời chắc chắn cho cậu...”

Lại chưa nói là buổi tối nào...

The End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/to-oan-tham-men>